

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Бургас, 01.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илияна Т. Балтова

Членове: Десислава Д. Щерева
Христина З. Марева

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева като разгледа докладваното от Христина З. Марева Въззивно гражданско дело № 20222000500026 по описа за 2022 година

Производството е образувано по чл. 258 и сл. ГПК – подадени са въззивни жалби срещу решение № 334 от 28 октомври 2021 г. по гр. д. № 173/2021 година по описа на Бургаски окръжен съд, както и с оглед подадената частна жалба срещу определение № 261094 от 24 ноември 2021 г. по същото гражданско дело, с което решение номер № 334 от 28 октомври 2021 година е изменено в частта относно разноските, които ищците следва да заплатят на ЗД „Б.И.“ АД.

С въззивната жалба на ищците СТ. ХР. В. и Р. СТ. В., подадена чрез пълномощника им адвокат С.С. Ч. решение № 334 от 28 октомври 2021 г. се обжалва в частта, с която предявените от тях против ЗД „Б.И.“ АД иски са отхвърлени над размера от 50 000 лв. до пълния предявен размер от 200 000 лв. за С.В. и за размера до 20 000 лв. за Р. С. Вазов, както и акцесорните иски против ЗД „Б.И.“ АД за законна лихва за забава върху отхвърлената и претендирана с въззивната жалба част от главните иски за периода 18 юли 2019 г. до окончателното изплащане, а против деликвента – ИВ. ХР. Т. за периода от 13 януари 2018 г. – до 18-ти юли 2019 година.

Решението се обжалва като неправилно.

На първо място се поддържа възражение за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 52 ЗДД. Твърди се, че обемът на и неимуществените вреди, които ищците търпят и размерите на претендирания паричен еквивалент са доказани по делото, както и наличието на активна легитимация за ищеца Р.В. с оглед наличието на трайна и дълбока особено силна емоционална връзка между него и починалия му в следствие на процесното ПТП негов брат, което обосновава присъждането на обезщетение за претърпените неимуществени вреди. По делото били доказани конкретни житейски обстоятелства, според които е съществувала особено силна връзка, с оглед на която смъртта на Х. В. е причинила на ищеца Р.В. морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за тяхната родствена връзка, поради което е справедливо да бъде обезщетен. В тази връзка е направено позоваване на събраните гласни доказателства. Акцентираща се върху съвместният живот на двамата братя и причините довели до това, като се твърди, че страданията не са преодоляни и до настоящият момент. Аргументирано със същността на Тълкувателното решение от 21 юни 2018 година, постановено по тълк. дело № 1 от 2016 година на ОСНГТК на ВКС се настоява, че по делото са доказани всички предвидени в него предпоставки. Относно размера се поддържа становище, че в обжалваното решение не са намерили отражение съображения, изведени от задължителната практика по приложението на чл. 52 ЗДД и свързаните с него предпоставки, както и от практиката на Съда на Европейския съюз. Според това при определяне размера на справедливото обезщетение за ищеца С.П. в размер на 100 000 лв. (преди намаляването му съобразно чл. 51, ал. 2 ЗДД) разпоредбата на чл. 52 ЗДД е приложена формално от първоинстанционния съд. Първостепенният съд не взел предвид също така застрахователните лимити, в която връзка се позовава на практика на ВКС относно значението на конкретните икономически условия като ориентир при определяне размера на обезщетението. Изложен е довод, че присъждането на обезщетения рязко отдалечаващи се от практиката на останалите съдилища при подобни случаи създава усещане за правна несигурност, които допълнително причинява вреди на пострадалите от пътнотранспортно произшествие.

На следващо място във въззивната жалба на ищците се поддържа нарушение при приложението на чл. 51, ал. 2 ЗДД, относно изводите на първоинстанционния съд за съпричиняващо поведение от страна на

пострадалия и принос за настъпване на вредоносния резултат като последица от нарушаване разпоредбите на Закона за движение по пътищата, изразяващо се в предприетото от него нерегламентирано пресичане на пътното платно и внезапното навлизане в него. Настоява се, че след като друго моторно превозно средство на пътното платно е извършило маневра за заобикаляне на пострадалия, то това изключва фактора внезапност. Твърди се, че пострадалият не е нарушил разпоредбите на чл. 113 и чл. 114 ЗДвП като в участъкът, в който е настъпило пътнотранспортно произшествие, имало пешеходна пътека. Настоява се, че ответникът не е ангажирал доказателства във връзка с въведеното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат и следвало да се приеме, че липсва такова. Оспорва се наличието на причинно-следствена връзка между поведението на пострадалия и настъпилите вреди и за необоснованост на решението в тази насока. Цитира се съдебна практика.

На следващо място, в условията на евентуалност се поддържа възражение, че дори при извод за съпричиняване на вредоносния резултат съотношението категорично не е еднакво с това на водача на моторното превозно средство, който следвало да носи по-голяма отговорност, тъй като към него Законът поставя завишени изисквания от гледна точка безопасността на движение по пътищата.

Във връзка с изводите на първоинстанционния съд, че по делото не е доказано наличието на особена трайна и дълбока емоционална връзка между пострадалия и ищеца Р.В. като негов брат, се твърди, че съдът е следвало да назначи съдебно-психиатрична експертиза в случай, че не приема твърденията за доказани с оглед на събраните по делото гласни доказателства.

В срока по чл. 263, ал. 1 ЗЗД е постъпил отговор на въззивната жалба на ищите от ЗД „Б.И.“ АД, в който жалбата се оспорва като неоснователна. Относно твърденията за изключителна вина на водачката на „Ш., Ф.“, с рег. № *** - И. Хр. Т., се изтъква фактът, че не е привлечена като обвиняема, управлявала е МПС с разрешена за пътния участък скорост, като независимо от зоната на осветеност пред автомобила от късите светлини, видимостта към пешеходеца е била ограничена от движещия се в лявата лента лек автомобил. Изложени са подробни съображения за правилност на оспорените с

въззивната жалба изводи за съпричиняване и принос в съотношение на 50 %. Относно липсата на активна легитимация за ищеца Р.В. са изложени аргументи във връзка с установените по делото обстоятелства, че пострадалият е живял със своите родители, в последствие – със свое семейство и едва през последните 6-7 години със своя брат, които в аспекта на Тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. по тълк. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС изключват наличието на предвидените в него предпоставки. Относно размера на присъденото в полза на С.В. обезщетение са развити и аргументирани доводи за правилност при приложението на нормата на чл. 52 ЗЗД с оглед на задължителната съдебна практика и практиката на съдилищата по сходни казуси.

В отговора, подаден от ответницата ИВ. ХР. Т. чрез пълномощника ѝ – адв. М. А., въззивната жалба на ищите също се оспорва като неоснователна. Като цяло се поддържат възраженията, въведени с въззивната жалба от тази ответница – за липса на активна легитимация на втория ищец; за правилна преценка на фактите, относими към определяне размера на претендираното от първия ищец обезщетение, за липса на виновно поведение от нейна страна и изключителност на вината на пострадалия за настъпване на процесното ПТП.

С подадената от ответницата ИВ. ХР. Т. чрез пълномощника ѝ – адв. М.А., въззивна жалба решението се обжалва в частта, с която ответницата е осъдена да заплати на ищеца С.В. сумата 7 666.67 лв., представляваща законна лихва за забава върху дължимото обезщетение от 50 000 лв. за периода от 13 януари 2018 година до 18 юли 2019 година.

На първо място във въззивната жалба се оспорва изцяло извода на съда за наличие на виновно поведение от страна на ответницата И.Т. за настъпване на процесното ПТП, в което е пострадал като пешеходец Х. В.. Изложени са съображения, че смъртта му е резултат изцяло в следствие на неговото виновно поведение. В тази връзка, аргументирано с изводи от заключенията по назначените основна и допълнителна автотехнически експертизи се твърди, че избраната от ответницата като водач на моторно превозно средство скорост на движение е съобразена с конкретната пътна обстановка, като е била в абсолютна невъзможност да възприеме пресичащият от ляво надясно пешеходец, който е прескочил разделящата платната за движение мантиanela. В тази връзка е направено позоваване на показанията на свидетеля Л. който е

управлява автомобила, пътуващ в лявата лента за движение, ограничавайки видимостта на ответницата И.Т.. Последната е възприела пешеходеца на разстояние 49.30 м пред себе си в момента, в който той е бил заобиколен от движещото се в лявата лента за движение моторно превозно средство.

Освен с оглед възражението за липса на виновно поведение от страна на ответницата Ив. Т., съответно за липса на пасивна легитимация от нейна страна по предявените и искове, във въззивната жалба е въведено възражение за неправилност на извода, че лихвата за забава е дължима за периода от 13 януари 2018 година до 18 юли 2019 година. В жалбата са инкорпорирани цитати от решение № 128 от 4-ти февруари 2020 година, по т. д. № 2466 от 2018 година на ВКС, цитирано и от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваното решение. Поддържа се, че законната лихва се дължи от 21 ноември 2017 година, която е по-ранната дата смисъла на чл. 429, ал. 3, изр. 2 КЗ. При всички случаи се настоява, че решението, с което крайната дата на периода за който се дължи лихва от нея е определена от съда неправилно до 18 юли 2019 година, когато е изтекъл нормативно установения за застрахователя срок за произнасяне, като правилната – от която лихвата за забава се дължи от застрахователя, била 18 април 2019 година, когато пострадалите са отправили искането си към него. Иска се отмяна на решението в тази част и отхвърляне на претенцията спрямо ответницата И.Т. изцяло или евентуално да бъде намален срокът, за който тя дължи лихва за забава.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, отговор по тази въззивна жалба е подаден от името на ишците, които я оспорват като неоснователна. В съответствие с възраженията в подадената от тях въззивна жалба се оспорват доводите за изключителна вина на пострадалия Х. В. и се настоява, че вината за настъпилото ПТП е изцяло на Ив. Т. като водач на „Ш., Ф.“, с рег. № ***. Поддържа се, че доколкото до изтичане на срока за произнасяне от страна на застрахователя липсва застрахователно покритие на обезщетението за забава, то същото за посочения период се дължи от деликвента. Иска се потвърждаване на решението в обжалваните от тази ответница части.

Предмет на делото е и подадената от ишците частна жалба, срещу определение № 261094 от 24-ти ноември 2021 г., с което е била уважена молбата ЗД „Б.И.“ АД по чл. 248 ГПК за изменение на решението в частта

относно разноските. Поддържа се възражение, че изменения чрез увеличаване размер на дължимите разноси спрямо отхвърлената част на предявените искове е прекомерен спрямо минималните размери, предвидени в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В отговора на частната жалба, подаден от ЗД „Б.И.“ чрез адв. Г. Д. същата се оспорва като неоснователна. Изложени са съображения, че съдът не е обвързан всякога да намали възнаграждението до предвидени нормативно минимален размер, като в случая уговореният размер от 9 600 лв. е съизмерим с предвидения в посочената наредба.

В с.з. въззивниците – ищци не се явяват и не се представляват. В писмена молба от пълномощника им – адв. Ст. Ч. се поддържат възраженията, твърденията и исканията във въззивната жалба и отговора на въззивната жалба от ответницата – Ив. Т..

За въззивницата Ив. Т. се явява пълномощника – адв. А., която поддържа подадената въззивна жалба и възраженията в отговора по въззивната жалба на ищците. Претендират се разноси и се поддържа възражение за прекомерност на адвокатските възнаграждения, претендирани от ответниците.

За въззиваемия ЗД „Б.И.“ АД се явява пълномощника – адв. Г. Д., който оспорва въззивната жалба на ищците по изложените в подадения отговор възражения.

Бургаски апелативен съд със свое определение 63 от 7-ми февруари 2022 г. прие, че въззивните жалби по чл. 258 и сл. ГПК и подадената частна жалба на основание чл. 248, ал. 3 ГПК са допустими, като по тяхната основателност и съобразно правомощията си по чл. 269 ГПК съобразява следното:

Обжалваното решение № 334 от 28 октомври 2021 г. по гр. д. № 173/2021 година по описа на Бургаски окръжен съд е валидно и допустимо. В тази насока страните не са въвели възражения, като в служебно извършената проверка не се констатирали пороци на решението, които да служат като основание за постановяване на решение по чл. 270, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

По поставените от страните въпроси във връзка с правилността на решението, Бургаски апелативен съд приема следното:

Към възраженията както във въззивната жалба на ищците, така и във

въззивната жалба на ответницата Ив. Т. са обстоятелствата, свързани с наличието на вина и тежестта в съпричастността на поведението за всеки от участниците в процесното ПТП, във връзка с което Бургаски апелативен съд, след анализ на събраните по делото доказателства намира за установено, че на 3-ти ноември 2017 г., около 18.30 ч. е възникнало ПТП на главен път I-6, км. 9 в посока гр. Бургас - гр. С., в което ответницата Ив. Т. като водач на лек автомобил марка „Ш. Ф.“ с регистрационен номер *** (л. а. Ш.) е ударила пресичащия от ляво надясно пътното платно пешеходец – Х. С. В., на 35 г. В условията на намалена видимост поради стъмняване и л. а. Ш. се е движил на къси светлини – със зона на осветеност около 50 м., със скорост около 90 км./ч. в дясната лента за движение на пътното платно, което било двустранно ограничено от банкети и мантинели. Скоростта на движение на пешеходеца – с бавен ход според показанията на св. Ив. Л. е била 1.28 м./с. В момента, в който пешеходецът се е намирал в левия край на пътното платно, същият не е бил видим за водача на л. а. Ш. поради намалената видимост. Към намалената видимостта на водача на л. а. Ш. – Ив. Х.ва, спрямо местоположението на пешеходеца Хр. В. на пътното платно, се наслагва и ограничаването на видимостта от изпреварващият в лявата лента л. а., марка „БМВ“, управляван от св. Ив. Л.. Последният е извършил маневра за заобикаляне на ляво и зад гърба на пешеходеца, в който момент л. а. Ш. се е намирал на 49.30 м. от мястото на удара, а пешеходеца – на разделителната линия на пътното платно и на около 2.5 м. от мястото на удара. Към началото на маневрата заобикаляне от л. а. „БМВ“ л. а. Ш. се е намирал на около 5 м. преди мястото на удара – или на около 54.3 м. преди линията на пресичане, като пешеходецът е станал видим след приключване на маневрата. Пешеходецът е продължил движението си, без да спира, като същевременно водача на л. а. Ш. – Ив. Т., е реагирала с отклоняване на автомобила надясно в опит да заобиколи пешеходеца, при което ударът е настъпил в дясната лента, на разстояние от около 7 м. от вдясно от левия край на пътното платно. При скоростта на движение от 90 км./ч., опасната зона за спиране на л. а. Ш. е 92.5 м., която е по-голяма от зоната на осветеност на левия фар – 50 м. поради което ударът е бил непредотвратим. Въпреки предприетото от л. а. Ш. заобикаляне на пешеходеца от дясно същият е бил ударен от дясно, в областта на подбедрицата, с предната лява част на л. а. Ш. със скорост от 90 км./ч. След сблъсъка л. а. Ш. е спрял в отбивката (лентата) за завиване надясно към

сградите на предприятия „Т.“ и „Ч.Г.“. От удара тялото на пешеходеца – с височина от 181 см., е повдигнато на височината на автомобила и при падането главата му е ударила предното ветроупорно стъкло, след което тялото на пешеходеца било изхвърлено напред и наляво и е паднало на пътната настилка.

В следствие на така настъпилия удар, пешеходецът е получил несъвместими с живота съчетани травми - фрактури на двете подбедрици, разкъсване на ставни връзки на шийни прешлени, кръвонасядане на гръбначния мозък в тази област, мозъчен кръвоизлив и контузия на мозъка, от които е настъпила неговата смърт.

Горните обстоятелства се установяват от изготвените по делото първоначална и допълнителна – след приобщаване показанията на св. Ив. Л. въз основа на приети по делото писмени доказателства, включително заверени копия на част от материалите по досъдебно производство № 991/2017г. по описа на Окръжна прокуратура гр. Бургас, в това число протоколи за оглед на местопроизшествие от 03.11.2017г. и фотоалбум към него и протокол за допълнителен оглед от 30.04.2018г. и фотоалбум към него. Същите, както е посочил и първоинстанционния съд имат характер на официални удостоверителни документи по смисъла на чл. 179 ГПК, издадени са от служители на МВР, в кръга на правомощията им, в установената форма и по установения ред, поради което имат обвързваща формална доказателствена сила относно обстоятелствата, отразени в тях, които следва да се приемат за безспорно констатирани в настоящия случай. / В този смисъл са решение № 85 от 28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г. на ВКС, II т. о., решение № 24 от 10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. на ВКС, I т. о., решение № 73 от 22.06.2012 г. по т. д. № 423/2011 г. на ВКС, I т. о., решение № 98 от 25.06.2012 г. по т. д. № 750/2011 г. на ВКС, II т. о. /.

Въз основа на горните обстоятелства се налага изводът, че ПТП е било предотвратимо от пешеходеца, ако същият не би предприел пресичане на пътното платно на пътя за движение, състоящ се от две пътни платна в двете посоки, всяко с по две ленти за движение, ограничен с мантинели, както от двете страни на пътя, така и разграничителната за двете пътни платна с метална еластична мантиanela и без намиращи се в района на платното за движение – път I -6 пешеходни пътеки. От страна на водача на л. а. Ш. ПТП е

било предотвратимо само при движение със скорост от около 54 км./ч., с която би спрял преди мястото на удара, при предприемане на спирането в момента, в който пешеходецът се е намирал в левия край на пътното платно. Зоната на осветеност при къси светлини на автомобила е 50 м., при скорост от 51.6 км./ч. за ляв фар и 66.06 км./ч. за десен. Включително при евентуален удар с такава скорост, въз основа на изготвената от вещото лице смеха на отхвърляне на тялото при удар с различните скорости (л. 123 от гр. д. № 73/2021 г.) е видно, че при евентуален удар със скорост между 40 – 48 км./ч., след отхвърляне на тялото, пешеходецът би паднал върху предния капак на автомобила, без контакт на главата с предното стъкло.

Въз основа на горното се налага извод, че ПТП е настъпило с оглед поведението както на водача на л. а. Ш., така и на пешеходецът, като съпричаността на последния има значителен превес, като съдът намира, че съотношението е 2/3 за пешеходеца и 1/3 за водача на л. а. Ш..

Изводът се налага с оглед предприетото от пешеходеца движение в грубо нарушение на правилата за движение по чл. 113, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, 2 и 4 ЗДвП, както и в нарушение на чл. 114, т. 1 и т. 2 ЗДвП, като в участъка на път с изрично указана като позволена скорост на движение от 90 км./ч., съответстваща на разрешената за извън населено място е предприел пресичане на пътното платно, на място, в близост на което няма пешеходна пътека, преминавайки през огражденията на пътя, с бавен ход и без да се съобрази с приближаващите се моторни превозни средства. При така предприетото от негова страна пресичане на пътното платно, същият е бил ударен от МПС – л. а. Ш., управляван от ответницата Ив. Т. с позволена за участъка скорост от 90 км./ч. При навлизане на пътното платно след преминаване през прегражденията същият се е движил с бавен ход, при което – с оглед показанията на св. Ив. Л. като водач на л. а. БМВ, след извършената от последния „спасителна“ маневра за заобикаляне на пешеходеца, последният въпреки това е продължил движението, без да спре.

При тази обстановка и скорост на движение на л. а. Ш., пешеходецът се е намирал на 49.30 м., попадайки в опасната зона на автомобила от 92 м., при което ударът е бил непредотвратим. След обстойно изследване на всички данни по делото от страна на вещото лице по поставените задачи, в заключенията и на първоначалната и на допълнителната експертизи се

установява, че макар избраната от водача на л. а. Ш. скорост на движение от 90 км./ч. да е разрешена, същата е била несъобразена по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДВП с конкретните условия на видимост, определящи се след стъмняване от зоната на осветеност на фаровете при къси светлини – 50 м. Съобразно това, възражението от страна на ответницата Ив. Хр. Т., че ПТП е настъпило изключително и само по вина на пешеходеца, като и при съобразяване на ограничената видимост спрямо пешеходеца от изпреварващия в лявата лента л. а. „БМВ“ следва да се изключи напълно наличието на нейно виновно поведение, е неоснователно. Действително, същата не би могла да съобрази поведението си с неправомерното с поведението на други участници в движението на пътя, което не е била в състояние да възприеме поради ограничената видимост. Независимо от това, предвид обективно съществуващата намалена видимост, за нея е съществувало задължение да съобрази скоростта си, като я намали до около 52 км./ч., при което съобразно осветеността от левия фар, в обсега на който се е намирал пешеходецът, би могла да спре преди мястото на удара, като включително при удар с намалена в следствие на своевременно спиране, не биха настъпили последици – удар на главата на пешеходеца в предното ветроупорно стъкло, което е причинило най-тежките и летални травми.

При тези обстоятелства, при определяне на дължимите от ЗД „Б.И.“ АД, съдът следва да приложи разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД в посоченото по-горе съотношение 2/3 към 1/3 на съпричиняването на вредоносния резултат от страна на пешеходеца спрямо вината на застрахования водач на л. а. Ш., след като определи дължимия размер на обезщетението на увредените, които са активно легитимирани по иска на основание чл. 432, ал. 1 КЗ и по смисъла на Постановление № 4 от 25.V.1961 г., Пленум на ВС – във връзка с предявения иск от С.В. и Тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018 г. на ВКС по т. д. № 1/2016 г., ОСНГТК, докладчик съдия Веска Райчева по предявения от ищеца Р.В. иск.

Решение № 334 от 28 октомври 2021 г. по гр. д. № 173/2021 година по описа на Бургаски окръжен съд, в частта му за осъждането на ЗД „Б.И.“ АД да заплати на СТ. ХР. В. – баща на пострадалия, обезщетение в размер на 50 000 лв., заедно със законната лихва от 18-ти юли 2019 г., решението е влязло в сила, по отношение на ЗД „Б.И.“ АД.

Бургаски апелативен съд намира, че като краен резултат, така определеното от първоинстанционния съд решение е правилно и следва да се потвърди, но при различни съображения, във връзка с възраженията във въззивната жалба от ищеца С. Хр. В. относно размера на застрахователното обезщетение, претендирано от ЗД „Б.И.“ АД с исковата молба в размер на 200 000 лв., заедно със законната лихва, считано от 18-ти юли 2019 г.

С оглед събраните по делото гласни доказателства – показанията на св. Кр. В.а, Н. К., Н. В.а се установява, че пострадалият Хр. В. след отделянето си от семейството е помагал постоянно на родителите си - с труд и финансово. В следствие смъртта на сина си, ищецът Ст. В. е преживявал тежко загубата, изпадайки в състояние и поведение, което свидетелите описват като шок и отговарящо на типичната фаза на психична защита на „отрицание“ - не можел да повярва, видимо не показвал мъката си, но според свидетелите е настъпила осезаема промяна в личността на ищеца, описана то свидетелите с изрази „не е същия човек“.

Съобразявайки установените тежки в психичен план преживявания от страна на ищеца Ст. В. – на възраст 57 г. към м. ноември 2027 г. и загубата на неговия син в зрялата му възраст – 35 години, с която са свързани както в житейски план очаквания за съвместни преживявания и взаимни грижи, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението е 150 000 лв., което след намаляването му в определеното на основание чл. 51 ал. 2 ЗЗД съотношение по-горе, е дължимо в размер на 50 000 лв., заедно със законната лихва, която се претендира спрямо застрахователя от 18-ти юли 2019 г.

По предявения от ищеца Р. СТ. В. иск по чл. 432, ал. 1 КЗ с оглед предпоставките за неговата активна легитимация, установени в Тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018 г. на ВКС по т. д. № 1/2016 г., ОСНГТК, докладчик съдия Веска Райчева, съдът намира, че решението е правилно и законосъобразно, като такова следва да се потвърди, като на основание БАС препраща към мотивите на обжалваното решение в тази му част. Този извод е обоснован на първо място с липсата на доказателства по делото, относно наличието на такива факти и обстоятелства, от които обосновано да се направи извод, че между тях е съществувала особена и силна емоционална връзка, която е била прекъсната от смъртта на Хр. В. като пострадал в процесното ПТП на 3-ти ноември 2017 г.

От показанията на разпитаните свидетели се установява най-общо, че братята са били близки и ищецът Р.В. е преживял тежко загубата на своя брат – изпадал е в непредизвикан гняв – тръгнал да бяга, бил като бесен и неадекватен, когато му съобщили за смъртта на брат му, като реакция на загубата, вечер не можел да спи, плачел. Понастоящем бил променен, брат му му липсвал, за да споделя с него. (показания на св. Хр. С. Н. В.а, Кр. В.а). В хода на делото и във въззивната жалба се акцентира върху установеното от 2014 г. съвместно съжителство на двамата братя в с. В.. Относно това се установява, че пострадалият е заживял в с. В. след раздялата си с негова приятелка и роденото от съжителството им дете. Преди да заживее с приятелката си в гр. Бургас, пострадалият е живял в същия имот заедно със своите родители, от което следва, че липсват особени обстоятелства на емоционална свързаност между двамата братя, което да е причина за съвместното им съжителство.

Активната легитимация във връзка с претърпените морални вреди следва да е основана не само на силно травмиращия характер на преживяването поради самото естество на събитието, но степента и бавната обратимост на негативните последици следва да се дължи на създадена дълбока и трайна емоционална връзка, която по съдържанието си да е запазена и прекъсната от смъртта на починалия. В случая не се установява подобна обусловеност, като такива обстоятелства – извън обсъденото по-горе съвместно съжителство и добри отношения между братята, не се посочени в исковата молба.

С оглед гореизложеното относно наличието на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД и 52 ЗЗД, съдът намира, че въззивната жалба от ответницата Ив. Хр. Т. е основателна във връзка с приложението на нормата на чл. 429, ал. 3 КЗ лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума, в който случай от застрахователя се плащат лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

В случая по делото е несъмнено се установява, че Ив. Хр. Т. като

застрахована е уведомила ЗД „Б.И.“ АД на 22-ри ноември 2017 г., поради което дължимото на основание чл. 86, ал. 1 във вр. с чл. 84, ал. 3 ЗЗД обезщетение за забава от нея като деликвент, е в размер на законната лихва върху дължимото на СТ. Хр. В. обезщетение за периода от 3-ти ноември 2017 г. – до 22-ри ноември 2017 г. в размер на 277.78 лв., над който размер обжалваното решение по отношение на И. Хр. Т. следва да се отмени и предявеният от С. Хр. В. спрямо нея да се отхвърли за разликата до 7 666.67 лв.

Подадената от С. Хр. В. и Р. Ст. В. частна жалба срещу определение № 261094 от 24-ти ноември 2021 г., постановено на основание чл. 248, ал. 1 ГПК, с което в тежест на въззивниците – ищци са възложени сторените от застрахователя разноси в размер на 8 260.31 лв., е неоснователна.

По делото, както е приел и първоинстанционния съд, са приложени доказателства за заплащането на възнаграждение в размер на 9 600 лв. с вкл. ДДС, като се установява и обстоятелството, че адвоката е регистриран по ЗДДС.

Минималният размер на адвокатското възнаграждение и по двата иска, предявени от въззивниците и разгледани пред първоинстанционния съд се определя при условията на чл. 7, ал. 2, т. 5 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно – 5 530 лв. и 3 930 лв. – общо 9 460 лв. без ДДС, спрямо който размер, ако се начисли дължимия ДДС, сумата от 9 600 лв. не се явява в прекомерен размер.

Не кореспондира с извършената преценка и твърдението, че в рамките на дължимите разноси е включена и заплатената сума от 190 лв.

С оглед изхода на делото, претенцията на въззивниците – ищци за заплащане на разноси е неоснователна, като е основателна претенцията на ЗД „Б.И.“ АД за заплатените пред настоящата инстанция разноси в размер на 6 960 лв., чието заплащане е удостоверено с представените пред настоящата инстанция писмени договори и не е прекомерно с оглед нормата на чл. 7, ал. 1, т. 5 и т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Във връзка с претенцията на Ив. Х.ва за разноси са представени доказателства за заплатената държавна такса в размер на 156.83 лв. и адвокатско възнаграждение от 710 лв., като следва да се присъди и

съответната сума на разноските пред първата инстанция или общо 1 485.97 лв.

С оглед изхода на делото, въззивниците не дължат допълнително заплащане на държавна такса за настоящата инстанция поради освобождаването им от това задължение с определение № 260115 от 18-ти януари 2021 г. по г. д. № 73/2021 г. по описа на БОС.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 334 от 28 октомври 2021 г. по гр. д. № 173/2021 година по описа на Бургаски окръжен съд В ЧАСТТА, с която И.Х. В.А, ЕГН ***** от гр. Я. със съдебен адрес: ГР. Я. ул. „Ж.П.“ 14, ет. 2, кантора 208 – чрез адв. М€ А. от АК – Я. е осъдена да заплати на СТ. ХР. В., ЕГН *****, кв. В., ул. „Р.“ 16, представляван по делото от асв. Ст. Ч., с адрес: гр. С., ул. „Т.“ № 8, ет. 4 сумата, представляваща разликата над 277.78 лв. (двеста седемдесет и седем лева и 78 ст.) до присъдения размер от 7 666.67 лв. (седем хиляди, шестстотин, шестдесет и шест лева и 67 ст.), представляваща размер на законна лихва, както и в частта, с която е осъдена да заплати на СТ. ХР. В. деловодни разноски, като вместо това постановява

ОТХВЪРЛЯ предявения от СТ. ХР. В., ЕГН *****, кв. В., ул. „Р.“ 16, представляван по делото от асв. Ст. Ч., с адрес: гр. С., ул. „Т.“ № 8, ет. 4 против И.Х. В.А, ЕГН ***** от гр. Я. със съдебен адрес: ГР. Я. ул. „Ж.П.“ 14, ет. 2, кантора 208 – чрез адв. М€ А. от АК – Я. иск за присъждане на законна лихва върху обезщетението от 50 000 лв. за периода от 21 ноември 2017 г. до 18-ти юли 2019 г., представляващо разликата над 277.78 лв. (двеста седемдесет и седем лева и 78 ст.) до присъдения размер от 7 666.67 лв. (седем хиляди, шестстотин, шестдесет и шест лева и 67 ст.), като неоснователен.

ОСЪЖДА СТ. ХР. В., ЕГН *****, кв. В., ул. „Р.“ 16, представляван по делото от адв. Ст. Ч., с адрес: гр. С., ул. „Т.“ № 8, ет. 4 да заплати на И.Х. В.А, ЕГН ***** от гр. Я. със съдебен адрес: ГР. Я. ул. „Ж.П.“ 14, ет. 2, кантора 208 – чрез адв. М. А. от АК – Я. сумата 1 485.97 лв. (хиляда, четиристотин, осемдесет и пет лева и 97 ст.), представляваща сторени от нея деловодни разноски пред двете инстанции.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 334 от 28 октомври 2021 г. по гр. д. №

173/2021 година по описа на Бургаски окръжен съд в останалите части, в които е обжалвано.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба подадена от СТ. ХР. В., ЕГН ***** и Р. СТ. В. ЕГН ***** – двамата с адрес, кв. В., ул. „Р.“ 16, представляван по делото от асв. Ст. Ч., с адрес: гр. С., ул. „Т.“ № 8, ет.4, против определение № 261094 от 24-ти ноември 2021 г. постановено на осн. Чл. 248, ал. 1 ГПК по гр. д. № 73/2019 г. по описа на БОС като неоснователна.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____